

UDVARHELYI HIRADÓ

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt, fél évre 2 frt, negyed évre 1 forint.
Egy szám ára 8 kr. — Községek-, körjegyzők- és tanítóknak
egész évre 3 frt — Megjelen hetenként egyszer, vasárnap.

Felelős szerkesztő: **Cs. Szabó Kálmán.**

Szerkesztő
és laptulajdonos: **Becsek Aladár.**

Hirdetések a legolcsóbban számítatnak. A bélyeg díj
külön minden beiktatásnál 30 kr. Nyilttér sora 10 kr.

A hirdetés és nyilttér díja előre fizetendő.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Becsek D Fia könyvnyomda

Nemzetiségi fészkelődés.

(Sz.) Egy nemzetnek sincs annyi baja a különféle nemzetiségekkel, mint a magyarnak. A Lajtán tuli testvérnemzet a földkereken a hány nép van, ugyanannyiból van összetákolva, de azért nincs annyi ügye-baja, mint nekünk a mi maroknyi idegen elemeinkkel, melyeknek örökös fészkelődése úgy tüntet fel a külföld előtt, mintha most is az ország kapuját Botond őrizné és Attila véres ostora mindennap végig suhogna rajta; pedig az egész baj csupán az, hogy Magyarország nagyon is loyális ez elemekkel szemben, melyek vakmerőségére türelem a felelet. Ez volt idáig — a jövő ilyen állapottal mást fog hozni, mást kell hoznia.

Még élénk emlékünken van, hogy mily dicsőséges utat tettek a zöld-szász asszonyok a helységnevek magyarosítása ellen, pedig a tisztán gondolkozó és higgadtabb szászság maga is akarta a nemzetközi kereskedelem érdekében, hogy egy helységnek ne legyen három elnevezése, hanem egy — és ez Magyarország hivatalos nyelvén — magyar legyen. Ők ebben elnyomatást láttak. A szebeni s a külföldi lapok, melyeket a hazai szászok tartanak fenn, hangosan vádoltak s a szász képviselők kiléptek a szabadelvű pártból, mintha ezzel megakadályozhatták volna a törvényhozás kerekének forgását, melynek azután is tagjai maradtak.

A vihar, melyet a tulzó zöld szászok vertek, mert szeretnek zavarost látni, nyom nélkül mult el. Egy egész ország nevetett azon a hölgykoszorun, mely olyan kudarcot vallott — de velünk nevettek magok a szászok legnagyobb része is, a kik nem láttak e dologban sérelmet,

melyet a zöld-szászok élénk fantáziája hasztalan keresett.

Most már eljöttek látták román testvéreink is a mozgolódást. Ez egészen más fészkelődés, mert szász testvéreink művelt nép, gondolkozók s mozgalmok is magasabb volt, de román rokonok már a maguk fejletlen eszök szerint kezdik a csatát s keresik az ellenfelet a magyar állam személyében, a mely türelmet mutat, tartva azzal a közmondással, hogy ki sárhoz nyul, az önmagát piszkolja be. Ez a faj, a melynek népe a műveltség legalacsonyabb fokán áll, a mely gyáva egyéniségileg, bátor, ha hátulról kell támadni, vezetőik most egyszerre szörnyű elnyomatást fedeztek fel azért, mert alsóbb testvéreik olyan keményfejúek, hogy mind az, a mit a magyar állam a tudomány tölcserével fejkébe önt, az nem talál talajra s a nép továbbra is megmarad annak, a milyen volt három század előtt. Ők elmennek egész a hazaárulásig s a külföldhöz járulnak panaszokkal, mely hazugságokkal akarják Magyarország türelmét próbára tenni.

Sajnos, hogy épen a nagyváradi jogakadémia tagjai kezdték ezt, azon ifjak, kik ösztöndíjakat szednek a magyar államtól s magyar állam szolgálatába kívánnak később lépni. Ezek az ifju *martirok* buzdítják a népet a mozgalomra, hogy lejátszanak egy olyan komédiát, milyennek 1893. évben szemtanúi voltunk Kolozsvárt. Ezek az ifju óriások, kik egyszerre nemzetiségük apostolai lettek, arra az utra léptek, melyen Ráciu és Lukácsiu olyan nevetséges kudarcot vallottak s melynek végén a fogház áll.

Kiváncsiak vagyunk, mi lesz az eredménye

e tulzó oláhok hazaárulással egyenrangú színjátékának, mert míg ők ettől valami borzalmas Schakespeare tragédiát várnak, tartunk tőle, hogy operettszerűvé lesz, ha az állami karhatalom is valami szerepjátszásra vállalkozik.

A székely vidékeken itt-ott elszórtan szintén vannak oláh nemzetiségek, de valószínű, hogy tulzó testvéreik hobortja nem sodorja magával s komoly megfontolás tárgyává teszik, hogy Magyarországon s Erdélyben épen olyan egyenrangú jogban és törvény előtt, mint a magyar. Jusszon eszökbe, ha mozgolódnia lesz kedvök, hogy a székelység eltudta felejteni azokat a rettentő dolgokat, melyeket itt ők a szabadságharcz ideje alatt véghez vittek s a szabadságharcz után e nyugalmas székely nép megtorlás helyett békejobbot nyújtott nekik s kezüket elfogadta, melyen sok székely vér száradt. Esetleges mozgolódás esetén félt, hogy a régi türelem nem fog ismétlődni, s hazaáruló ténykedésekre méltó lesz a felelet. Hol az állam békéltető, megnyugtató szava nem talál meghallgatásra, ott a tulbuzgók árulásával szemben a csendőr szurony hivatása kezdődik.

Belföld.

A népoktatásügy elsőrangú fontosságú érdekeire való tekintettel kívánatosnak tartja a kormány, mint halljuk, hogy a vallás- és közoktatási miniszter által az állami elemi népiskolák megfelelő elhelyezése tárgyában nemrég benyújtott törvényjavaslat minél előbb, mindenesetre pedig még ez év folyamán törvény erejére emeltessék. Eme fontos és sürgős elintézésére való törvényjavaslat tárgyában a ház közoktatási bizottsága szerdán ülést tart, a mely ülésen megválasztotta a javaslat eldőlőjét. Ugyanakkor kiosztotta a bizottság a közoktatásügy állapotáról

A vér.

Irta: Malonyay Dezső.

Azt gondolta, hogy úgy lesz jobban, hát belelőtt a fejébe egy cseresznyemagnyi ólmot és meghalt. A leány él.

Elöttem ez a gyöngye leány a mint könyörög a szemrehányó szóért. Mentegeti is magát, de él.

... Ne bocsásson meg nekem soha. Minek? Szeretnék sirni. Nem adnám egy visszahozott pillanatot, ha sirni tudnék. Ugy-e szeretné is hogy sirjak? A maga mellén, hol a Miklós feje is volt, ott szeretnék zokogni, hogy szétpattanjon a fájdalom a mi úgy szorit itt belül.

Nem tudok sirni.

Kis lány voltam s egyszer az asztal szögletébe löttem a homlokomat. Fájt, vérzett erősen, de én leszoritottam a kendőmmel, hogy az anyám meg ne lássa.

Az anyám...

Nem szerettem soha az anyámat. Ne, ne! Hiszen maga nem is ismerte, ne nézzen rám úgy, félek a szememtől. Ha Miklósért nem vádol, az anyámat ne védje. Gyűlöltem az anyámat. Gyűlölje maga is. Az ő vére van bennem is, az az átkos vér.

Más kis lány az edes anyától tanul meg imádkozni, szeretni, — engem az anyám tanított meg komédiázni, hazugságait én tudtam, kacérságot, gonoszát, tőle láttam először. Talán pólyás koromban

elemésztett volna, ha az apámtól nem félt. Talán jó is lett volna. Nagyon az utjában voltam.

Apám — szegény gyámoltalan apám — a cselédeknek se mert ő parancsolni. Anyám magas, gyönyörű természetű asszony volt. Sokszor hallottam az utczán: „milyen asszony, milyen bódító remek asszony!” Visszanéztem az urfiakra, hogy melyik mondja: anyám durván rántotta meg a kezemet, kíváncsi, illetlen gyermeknek mondott, de otthon rendszeren kikérdezett, hogy ki beszélt utána? Aztán az illető urfiak is rendszeren meglátogattak bennünket.

Gyakran áldogált a tükör előtt és sokáig gyönyörködött magában, mosolyokat próbált, haját igazgatta. Én láttam a vállait, fehér nyakát és irigyletem azokért. Lehúzódtam a paplan alá s behunytam a szememet ha felém nézett. Féltém a tekintetétől. Azt hittem megfojt, ha észreveszi, hogy leskelődöm.

Tudtam, hogy ki nem állhat mert naponként nővök, mert okos vagyok. Ugy félszemmel figyeltem. Éjjelre kenőcsös vászon álarcot kötött, hogy üditse az arcbőrét.

Szemöldökét is festette és ha egy fehér hajszálra akadt, azt dühösen kitepte.

Sokszor egész éjjel át nem tudtam aludni, folyton őt láttam. Álamban nyugtalanul lihegett, hánkolódott, szakgatott hangon kiabált érthetetlen szavakat. Csöndesen, lábujhegyen lopóztam ki ágyamból s kezeimet szívemre szoritottam; dobogott, még elárul a lármája anyám fölébred s megszid ha észrevesz. Azt hittem igazán olyan hallhatóan dobog, hogy meghallja más is. Képzeldés... Ha egyéb el nem árulja

az embert. Hallja, most, most is úgy... tegye csak ide a kezét... érzi?... Bolondság... csak a vér fut össze egy kissé hevesebben. Miklós se tudta meghallani soha, pedig de sokszor féltém, hogy elárul, hogy meghazudtolja szívtelen szavaimat. Szegény Miklós!... Mit is cizfrázta velem. Az én természetemmel nem úgy kell bánni. Ő a szentjének akart engem, én pedig olyan szívesen lettem volna az övé. Koplaltam volna érte, megcsaltam volna az egész világot és mindent neki adtam volna. De ő gyáva volt. Lépett volna hozzám, ölelt volna magához... lett volna ő erős, hiszen én olyan gyöngye, olyan hitvány vagyok. Most minden másképp volna. Talán nem feküdnek ott kint a nyirkos földben...

Igaz, az anyámról beszéltem — hát néztem őt éjjel az ágyban. Arczáról legyűrte volt álamban az álarcot, selymes haja kuszáltan omlott vállaira, mellére. Piros volt, mintha láz gyötörné. De az ajkai... belepirultam. Nem tudtam akkor még mitől, de elpirultam. Ajkai félig nyitva voltak, annyi sovár gyönyör azokon.

Nagyon korán érett lányka voltam. Az apám jutott eszembe, az én szegény igénytelen apám, a kinek soha egy hangos szava sem volt az anyámhoz. Haragudtam rá. Miért nem veri ő meg ezt az asszonyt? Lám a lakatos ott lenn az udvarban bezzeg elveri, ha csavarogni jár a felesége. Miért megy inkább olyankor el hazulról. Hiszen utána nevet az anyám. Miért enged mindig — simogatva a szakállát, melyben tömött ősz fürtök vannak s napról-napra mind több lesz benne, csupa fehér lesz, háta meg

benyújtott miniszteri jelentés egyes fejezeteit is a megválasztandó előadók között.

Az ujoncjutalék mennyiségének fönntartása. A honvédelmi miniszter, mint tudva van, provizorium-jellegű törvényjavaslatot terjesztett a képviselőház elé a véderőtörvény harmadik szakasza rendelkezésének, illetőleg a hadsereg és haditengerészet, valamint a honvédség számára megállapított ujoncjutalék mennyiségének a jövő év végéig való fönntartása tárgyában. A parlamenti viszonyok jelenlegi alakulása mellett semmi kilátás nincs arra, hogy ez a törvényjavaslat még az idén letárgyaltassék. A javaslat, mint értesülünk, csak a jövő év legelején fog a képviselőházban napirendre kerülni, mindenesetre azonban még olyan időben, hogy a jövő évi ujoncokról rendelkező törvényjavaslat parlamenti tárgyalása előtt törvényerőre legyen emelhető.

Külföld.

A Dreyfus-ügy. A bécsi pestis, a mely ugylátszik, még sem fog veszedelmet hozni Európára, kezdi érdekességét veszíteni s helyette Európa szeme ismét Páris felé fordul, hol e héten nyitották meg a kamarát s meg is buktatták a revíziót elrendelő Brisson-kormányt.

A Dreyfus-ügy tehát a maga sok hányattatásában ismét zátonyra kerülhet.

A franciaországi válság, mely Brisson megbuktatásával a jobb sorsra érdemes nemzetre tört, egész Európa előtt feltárta a szegyenletes vergődést, melyből a sarokba került hadsereg úgy akar megszabadulni, hogy fegyvereket használ, melyek a katonai nyílt őszinteségével sehogy sem férnek össze.

Brisson bukását az okozta, hogy ő is úgy gondolkodott, mint elődjei, a kik azért léptek vissza, mert a revíziót nem akarták s eljárásukban nem használtak görbe utat, nem fogadták el a revízió elhatározását, hogy később megtagadják.

Mindenütt, hol józan, igazságos, becsületes fölfogás uralkodik, a szellemet, mely ma a francziák megtévesztett lelkiismeretét hatalmában tartja, föltétlenül és határozottan elítélik.

A régi nagy eszmék, melyek a francia nemzetet egykoron az emberiség haladásának élére állították, ma már mint eltorzított jelszavak, megkopott, silány frázisok hangzanak. Nem hatnak, nem lelkesítenek senkit. A józan ész követelményeit a szélsőségek vad harcukba fojtják. Egyiknek anarchia, másiknak papi uralom, harmadiknak katonai diktatura, negyediknek trón, ötödiknek jogosulatlan ambíció sikere s végül a legtöbbnek könnyű élet s hozzá pénz, sok pénz, nagyon sok pénz kell. A hazának,

mind görbébb, az arcza soványabb, a szemei beestebbek...

Egy pohárban víz volt az éjjeli szekrényen, mellette kis köcsög s benne valami fehér zsír a mivel az anyám az éjjeli álarczát szokta bekenni.

Eszembe jutott: ha én most gyufát tennék a pohárba. Nem tudná meg senki s apámat sem bántaná többet az anyám. — Hisz szemmel való, hogy senkinek sem lesz a homlokán folt attól, a mit elkövetett, meg mim is ő nekem. Szébb mint a többi asszony, kiket a városban ismerek, szébb mint én. Már akkor összehasonlítottam magamat vele. Szébb, olyan szép, a milyen én talán nem is leszek soha, akár ha megnövök, ha majd egyszer én utánam is úgy fordulnak vissza a fiatal urak.

Megmozdult.

Én elugrottam, azt hittem a gondolataimat álmódta meg s fölébredt. De nem, aludt tovább nyugodtan. Megnéztem a köcsögöt, illatos zsír volt benne. Bekentem belőle az arczomat, elsimitottam óvatosan a köcsög tartalmának felületét, nehogy reggel észrevessen valakit. Ezt aztán gyakran tettem. Loptam az anyám kendőző szereit. Ha senki sem látott, mohón vizsgáltam a tükörben arczomat — szépülök-e?

... Lökje el kérem azt az ibolyát az asztalról, émelyít az illata, azé az arczkenőcsé is ilyen volt. Dobja ki az ablakon. Vagy meglátja a ki hozta?

Sohse féltse őt, sokkal ostobább; rendeztem én neki ennél külből látványosságokat is. Olyan mint a többi bolond.

Miklós is ilyen volt... Mit mondtam Istenem. Miklós nagyon megvetetett engem ugy-e!

Sokszor panaszkodott, hogy kaczer vagyok. Nevettem... De hát miért is panaszkodott, parancsolt volna inkább.

Egy gazdag majom kezdett akkor utánam járni. Besugatta hogy nagyon tetszem neki. Én nem uta-

a nemzetnek közös nagy érdeke csak mint ürügy, mint reklám harsog az ajkukról, melylyel önző célokat akarnak előbbre segíteni.

S ehhez járulnak még a kedvezőtlen külpolitikai konstellációk s így az a belforrongás, melynek szomorú képét nyújtja ma Franciaország, végzetes következményü lehet; mert azok malmára hajtja a vizet, akik a köztársaság megbuktatásán dolgoznak.

Hajdan és most.

*Átborong a mult emléke lelkemen,
Valami fáj, valami nincs,
Nem gazdagság, nem halmaz kincs
Minek mását, dus forrását nem lelem.*

*Honfi szivben igaz érzés, nemes vágy,
Mely az érzést hullámokká
Magasra felkorbácsolná
Nem háborgat, édes álmat, nyugtot hágy.*

*Hideg közöny, hol a haza tette int,
Fíllér ha jut — árva batka,
Mit oda dob szánakozva,
Hogy enyhítse édes anyja könnyeit.*

*Hejh! nem így volt hajdanában — egykoron,
Midőn azért vettekdek
A hazáért ki tesz többet?
Hazát mentő, pogányt verő hadakon!*

*Most csak ott, hol arany — ezüst csengenek,
Ez egyedül, vezér csillag
Ennek muló fénye alatt,
S bírásdért küzdenek az emberek.*

*Akkor is volt kincsünk, pénzünk aranyból,
De e fémnek hidegsége
Soha meg nem dermesztette,
El nem vonta szivöket a hazától.*

*Hajh! de most nem honfi érzés lengi át,
Nem hevíti ez a keblet,
Zsebbe tartjuk rég a kezét
Ugy szemléljük a börze árfolyamat.*

*Itt szabják meg az értéket papiron
A nemzetnek zöme-java
Itt vérzik el szipolyázva
Itt döntenek most! — Hajdanában Rákoson!*

*Átborong a mult emléke lelkemen,
Valami fáj, valami nincs,
Nem gazdagság, nem halmaz kincs,
Ennél drágább, azért mását nem lelem!*
Bekecsatyi.

sítottam vissza a virágait, a mikor bemutatás nélkül köszönetni kezdett, mulattatott az is. Eh! no, megtudtam, hogy sok pénze van, hogy irigyelni fogják tőlem. Miklós az ilyesmit nem értette.

Egyszer megállottam egy ékszerész kirakat előtt, akkor is a nyomomban volt. Gyönyörű holmik voltak a kirakatban. Az én fajtámat képes megbolondítani az ékszer. Minden asszony ilyen.

Délután fölküldte az ékszerész azt a két boutont, mely legjobban megtetszett nekem. Nem küldtem vissza. Miklósnak is megmutattam. Ugy-e pedig eltagadhattam volna tőle.

— Elfogadja? — Kérdezte.

— Hát ne fogadjam el?

Istenem, hogy elváltozott az arcza. Alig hallottam mit beszél, olyan halkán mondta. Hogy én mit gondolok? Hogy voltam képes egy pillanatig is tartani az ajándékot. Micsoda vakmerőség ilyet tenni. Most látja csak, ki vagyok én.

Megszállott az ördög, ellenkeztem. Az a bolond, a ki úgy szórja a pénzt. Engem ne sértogessen, szép szóra inkább visszaküldöm.

Tudja mit kellett volna tennie. Elragadni tőlem kidobni az ablakon. De ő csak monologizált s én csak sajnáltam őt. Meg is ígertem, hogy majd vissza küldöm.

Azonban nem küldtem vissza, kérdezte másnap s azt feleltem hogy ne bosszantson. Űtnie kellett volna s a helyett így szólt:

— Maga Cecil az udvari bolondjának tart engem ugy-e? Hát mindegy. Átkosan megrontott már.

Én tudom a sorsomat — mondotta tovább szegény — tisztán látok. Futnom kéne maga mellől, de a hurok a szívémen, mentől messzebb innen, annál jobban szorit. Ez persze önnek mulatság. Idővel rá is fog unni, akkor kényelmetlennek találja majd s szeretne elverni magától. Ám én kerülni akartam,

Ujdonságok.

Szobrot a királynénak! A sz.-udvarhelyi kir. áll. főreális. tanárainak és tanulóinak adakozása az Erzsébet királyné ő felsége emlékére. Dr. Solymossy Lajos 5 frt, Barabás Jenő 2 frt, Csehely Adolf 3 frt, Dózsa Jakab, Hann Károly 1—1 frt, Hlatky Miklós 2 frt, Fankovich Gyula 1 frt, Molnár Károly 2 frt, Pálffy Károly 2 frt, dr. Szilágyi Albert 1 frt, Tompa Árpád 3 frt, Nosz Gusztáv, Ferencz Tivadar, dr. Vass Miklós, Miklós Sándor 1—1 frt, összesen 27 frt.

I. osztály: Phaffenhuber Oszkár 50 kr, Czitron Miklós 20 kr, Keszler Dénes, Benedek Domokos, Dimény Ferencz 10—10 kr, Schuller Albert, Köhler János 20—20 kr, Haberstumpf Károly 50 kr, Szabó József, Sigmund Árpád, Loschdorfer Jenő, Jäger Mihály 10—10 kr, Mahr Lajos 15 kr, össz. 245. —

II. osztály: Jakabos György 20 kr, Holstein Aladár 10 kr, Péter László, Binder Károly 15—15 kr, Lang Frigyes 20 kr, Andre Rezső, Zöld Sándor, Szöke Gergely 10—10 kr, Hermann Sándor 30 kr, Farkas Béla, Weiss János 20—20 kr, Szakács Miklós 15 kr, Réhberger Lázár, Krancsuk Lajos, Horváth Gyula, Bartos Sándor, Miklós Ferencz 10—10 kr, Geöcze Béla 15 kr, Fernengel Simon 10 kr, Weigel Ödön 15 kr, Balácsi Rezső 20 kr, Rosconi Rezső, Geöcze Zoltán, Haraszthy János, Schneider Gusztáv 10—10 kr, össz. 345. —

III. osztály: Andreó Bálint 15 kr, Hermann Lajos, Birtalan B. Mózes, Gagy Dénes 10—10 kr, Frank János 15 kr, Szibian László 10 kr, Halmágyi Károly 1 frt, Csoboth Miklós 15 kr, Markus Mihály, Jaeger Elemér, Gaibel Aladár 10—10 kr, Orbán Balázs 15 kr, Szabó András 05 kr, Laykauf Ödön, Lefeber Lajos 20—20 kr, Rák Ferencz 10 kr, Gunszt Félix 30 kr, Ábrahám Vilmos Jánosy Floris 15—15 kr, össz. 345. —

IV. osztály: Barcsay Árpád, Binder János, Bossányi Zoltán, Florián Gyula 10—10 kr, Fritz László 50 kr, Gyikádia Tivadar 10 kr, Hann Arthur, Horváth Béla 15—15 kr, Karácsonyi Sándor, Kotschken György, Révész Győző, Schmidt Albert 10—10 kr, Schuller Rezső 15 kr, Sebestyén Béla 10 kr, Solymossy János 50 kr, Szász Ernő, Szakács Károly, Tóth Mózes, Vallics János, Vallics József 10—10 kr, Zerbesz György 15 kr, össz. 310. —

V. osztály: Baumann Sándor 40 kr, Bocskor Ernő 60 kr, Bihary László 20 kr, Czedik Jenő 30 kr, Fabritius Simon, Galter Vilmos 25—25 kr, Harth Frigyes 30 kr, Laiber Dénes, Loschdorfer Aladár, Machat Albert, Melas Vilmos 25—25 kr, Nuszbaum Adolf 40 kr, Réther Mihály 25 kr, Reinitz Aurél 50 kr, Reichert Jenő 20 kr, Sucher Ábrahám 25 kr, Veisz Gyula, Zaitz László 50—50

miért nem eresztett? Persze az magának diadal, hogy visszahoztak a szemei. Ugy-e könnyen. No jegyezze meg én nem olyan anyagból való vagyok mint az, meg ez a többi itt. Én soha ki nem józanodom. Megzavarta az eszemet, beléopta magát a szívémben, nem tudok lélekzeni maga nélkül. Elfeleltem minden egyebet, kötelességet, munkát, csak a tisztességem van még... akarja azt is? Oda adom, de én nem megyek innen. Senkit eddig nem szerettem jobban az édes anyámnál, neki is én vagyok a bálványja — és azt az édes anyámat se szeretem már ugy. Magáért Cecil. Egyetlen idegszálamban sincs hely már senkinek, minden a magáé. Tetszik ez?

Kéjjel hallgattam. Melegség járt bennem zsi-bongva, a szenvedély hangja a csontjaimba vágott. Mi volt akkor rajtam, micsoda átok, hogy a nyakába nem borultam?... Szép magas homloka piros volt mint rendesen, ha ingereltem vagy csufoltam.

— Én nem hordok magának virágot, de ha ma azt táviratoznák hazulról, hogy siessek az édes anyám temetésére s maga azt találná mondani, hogy töltsük együtt a délutánt — hát én nem mennék el, akár egy negyedórért, ha azt maga mellett tölthetném el. Unja már? Jó. Csak ne feledje el a mit most mondtam, nem mondom többé.

Minden szavára jól emlékszem. Akkor is itt járkált az ablakom alatt. Annyiszor köszönt a hányszor rátekintettem. Fölugrottam, kezén fogtam Miklóst:

— Jöjjön, lássa az egész világ, hogy a magáé vagyok.

Igazán beszéltem, akkor mindenre képes lettem volna. Miklós megnézett először engem, aztán az utcára nézett ki. Az ott állott akkor is a tulsó oldalon és bámult ide.

Miklós ezt meglátta és erőszakosan eldobott magától. Undorodva vágta az arczomba:

— Velem akarja ugratni!

kr, Zenn Mihály 25 kr, össz. 6.15. — **VI. osztály:** Horváth Rezső, Fankovich László, Solymossy Ákos, Szabó Ignác 50—50 kr, Gunne Vilmos 25 kr, Szakács József 30 kr, Kertész Árpád 15 kr, Nagy Gyula 10 kr, Galter Frigyes 25 kr, Gyorgyovits Mihály, Hann Károly 30—30 kr, Schuller Gusztáv 25 kr, Haydl Ágost 20 kr, Losdorfer Kálmán, Masznyi Gyula 25—25 kr, Keresztes Mihály 20 kr, Orbán Bodog 50 kr, Zimmermann R. 30 kr, Török Károly 50 kr, Bosin Antal 60 kr, Balázs Jenő 20 kr, Kiss Ágoston 30 kr, Káli Albert 15 kr, Tichy Rezső 60 kr, Szabó Lajos, Engel Oszkár 30—30 kr, összesen 8.55. — **VII. osztály:** Gábor Frigyes, Wagner Károly, Debitzky Mihály 20—20 kr, Bod Lajos 30 kr, Podariu János kr, Bossányi Ozmán 25 kr, Scholler Rezső, Szalay, Radnay, Kovács Endre 20—20 kr, össz. 2.15. — **VIII. osztály:** Kercedi Endre 30 kr, Makay Gyula, Molnár Géza 50—50 kr, Neuwirth János, Steiner Mór, Porr Alfréd, Várterész Jenő, Fleischer Mihály 30—30 kr, össz. 2.80. Főösszeg 59 frt 10 kr, mely összeget mult számunkban már kimutattuk.

Hymen. Tegnap délelőtt esküdték örök hűséget *Szentpéteri* Ferencz kir. postatiszt *Biró* Sándor kir. végrehajtó kedves leányának, *Irmának*.

Szent Imre ünnepély. A helybeli róm. kath. főgimnázium és a vele kapcsolatos finevelő intézetek ifjusága védő szentjének, Szent Imrénak tiszteletére november hó 5-én a főgimnázium dísztermében dísz-ünnepélyt rendez a következő műsorral: 1. Ének Szent Imréről, Zsosskovszkytól. Előadja az ifjuság vegyeskara. 2. A vén zászlótartó, Petőfitől. Szavalja Jánosi Béla 7. o. t. 3. Az olasz nő Algirban, Rossinitől. Előadja az ifjuság zenekara. 4. Díszbeszéd Szt. Imréről, tartja Soó Domokos 8. o. t. 5. Ima, előadja az ifjuság vegyeskara. 6. Judás, Várad Antalól, szavalja Madarász Félix 8. o. t. 7. Ave Mária, Henseltől, előadja az ifj. zenekara. 8. Bajos Jeremiás. Monológ, előadja Vákár Ártur 7. o. t. 9. Nemzeti zászló, Hubertől, előadja az ifj. vegyeskara. 10. Induló. Az isk. ünnepélyt megelőzőleg 9 órakor a plebánia templomban szt. mise lesz.

Hymen. *Borsos* Antal ókanizsai kereskedő holnap délelőtt 10 órakor esküszik örök hűséget *Szemerjay* Károly helybeli könyvkötő kedves leányának *Juliskának*. Az új pár már a délutáni vonattal saját otthonába, Ó-Kanizsára utazik.

Árverés. A székelyudvarhelyi m. kir. pénzügyigazgatóságnak a bor- és husfogyasztási jogok bérbeadása végett e hó 20-ától kezdődőleg hirdett nyilvános árverése tegnap 29-én ért véget. Az árverésen a vármegyét gróf *Lázár* Ádám és dr. *Válentsik* Ferencz képviselték, míg az igazgatóság részéről *Mol-*

És elment, itt hagyott. Nem tudok sirni, de akkor közel voltam hozzá. Az ajkaim véresre haraptam.

Vártam, hogy visszajön. Többször elfutott már így, de mindig visszajött pár óra multán, mondván, hogy már megbánta, hogy bántott, dobassam ki, de visszajött.

Nem jött.

Vártam haraggal: — Kiutasítom, ha visszatér. mert nagyon megsértett. Vártam: — megbántott, kérjen bocsánatot. Vártam: — csak jönne már, nem lesz hozzá egy rossz szóm se, én kérlelem meg csak jönne már.

Nem jött.

Se másnap, se azután. Terveztem, hogy én megyek el hozzá. Utáltam magamat, mindent, annak a virágait a cseléd söpörte ki, de ő csak nem jött.

Két nap mulva szemközt talált az utcán, — kikerült.

Nem jön többé soha...

Maga most eljött, de akkor nem tudott eljönni. Pedig Miklós mindent elmondott magának. Én nem vagyok erős... és a vérem, a vérem a mit az anyámtól örökölttem. A húságom... Istenem de nyomorult vagyok...

Tréfálkozott néha, hogy ha ő meglőné magát, hát én meg nem állnám, hogy el ne menjek a temetésére. Istenem nem tehetek róla...

És most vádolom magamat, azt hiszem megőrülök és mégis látja... az az ember megint itt ácsorog az ablakom alatt. Köszönni fog. Mit csináljak hát... Lemonjek, kihurcoljam a Miklós sirjához: add vissza nyomorult, add vissza...

Mit érnék vele?

Tegyen velem jót uram. Ne hívjon engem enyhülni becsületes mellére. Lökjön el magától a porba. Ez való nekem.

... Nem tehetek róla.

nár Lajos pü. igazgató és *Brey* Imre titkár voltak jelen. A tények szomorú regisztrálásával most röviden annyit említünk meg, hogy csak az udvarhelyi járás községei váltották meg a bérletet, míg a többi csoportok bérlete mind idegenből beözönlött emberek kezébe jutott.

Törv. hat. biz. tag választás. Székely-Udvarhely város tanácsa felhívja a város és Szombatfalva választójogosultjait, hogy a november hó 16-án d. e. 8 órakor a törvényhatóság bizottsága két kisorsolt tagjának választása végett, jogaik igénybe vételéért a tanácsház nagytermében jelenjenek meg.

Tüz. Méréfalva községben e hó 25-én id. *Csiki* Sándor csürje, a benne levő összes takarmánnyal, hamuvá égett le. A tűz keletkezésének okát mindeig ideig nem tudják. A kár mintegy 500 forintra tehető, a melyből azonban valami, mivel az biztosítva volt, megtérül. Itt benn a városban érthető izgatottságot szült a hír, a melynek hatását növelte az, hogy azt borzasztó szinben tüntették fel, s szájról-szájra járt a hír, hogy egész Méréfalva ég, a mi a különben igen népes hetivasárt egy kevésbé megzavarta.

Száldobosi fürdő-részvénytársaság czég alatt új vállalat alakult *Olaszteleken*. Az alaptőke 1000 frt (100 drb 10 frtos részvény).

A korcsolya-egylet ez évi rendes közgyűlését ma délelőtt 11 órakor dr. *Kovács* Mór elnök ügyvédi irodájában tartja meg. A tárgysorozat pontjai ezek: 1. Elnöki megnyitó. 2. Titkár jelentése. 3. Pénztár vizsg. kiküldött biz. jelentése. 4. Pavillon építésére vonatkozó jelentés és indítvány. 5. Tisztikar választása. 6. Esetleges indítványok. Kívánatos volna, hogy a tagok e gyűlésen — a melyre különben meghívók is lettek kibocsátva — mentől nagyobb számban jelennének meg, már csak annyival is inkább, mivel a választmány e gyűlésen fog a közgyűlés elé a pavillon kiépítésére vonatkozólag részletes jelentést tenni s egyben bemutatja az új pavillon tervrajzát is.

Vizsgabál. Tegnap este tartotta meg *Sinkovics* József táncztanító növendékeivel vizsgabálját s az elért fényes tanítási eredmény következtében a jelen volt fiatal közönség a késő éjjeli órákig a legkitünőbb hangulatban mulatott együtt.

Az utolsó hapták. Nagy megyeházának udvarán gyülekeztek a gondbarázdálta arczu férfiak, jó székely emberek. Szemlevizsgák folynak ottan. Kitétték a tisztára separt udvarra a hosszú asztalt s arra rakosgatták a könyveket. Sokan gyűltek össze. De hogyne, hisz csak az udvarhelyi járásban mintegy 1200-an állottak elő, nem számítva a városiakat, a kinek száma a 85-öt meghaladja. Több oldalról halottunk panaszt, hogy milyen mostohán bánt el *Bier* főhadnagy a jelentkezőkkel, a kiknek nagyrésze már családapá, maga gazdája s akiknek a régi egymás között felidézett katonai élet néha-néha derűt varázsolt fiatal, gondbarázdálta homlokukra. A társadalom, a törvény mindenkiről felteszi, hogy derék, becsületes ember, de miféle karikatúra eljárás az, a mit *Bier* főhadnagy ur, bár daróc nadrágba járó, de tisztességes földmivelő és más, itten jelentkező emberekkel szemben tanusított, akiknek pedig épp oly szükségük van a becsületükre s feddhetetlen hírnevükre, mint éppen a főhadnagy urnak, s bizony mindenesetre csak a szoldáteszkának tulajdonítható az, ha szegényeket — kiknek legnagyobb hibájuk miudössze az, hogy nem tanultak meg németül — s a kiket otthon gyermekük, családjuk vár vissza: csendőrszuronny között kísérteti utcahosszat az esetleg pár napig tartó börtönbe. Mindenesetre olyan megszivlelendő állapot volt ez, a mely igen kívánatos, hogy ne ismétlődjék többet.

Iparosok fillérestélye. A „Polgári önképző és segélyző-egylet“ e hó 31-iki fillérestélyén közreműködnek: *Nagy* Domokos, *Blank* Gyula szavalattal, *Szakács* József felolvasással. Monológot ad elő *Kondor* Géza. Az estély rendezői: *Rudolf* Irma, *Hermann* Helén, *Nyerges* Gyula és *Berze* Ignác.

Harmadik magy. kir. osztálysorsjáték. Az előtünk fekvő sorsolási tervzet a harmadik osztálysorsjáték első osztályának húzása november hó 17-én és 18-án lesz és tisztelt olvasóinkat különösen figyelmeztetjük a Török A és Társa budapesti czég hirdetésére. Ezen általunk ismert czéget azért ajánljuk, mert ez szigoruan pontos és vevőit legjobban szolgálja ki. Ugy lát-szik, hogy *Fortuna* istenasszony különös kegyével árasztotta el e czéget, mert értesülésünk szerint az első és második sorsjáték alkalmával körülbelül egy millió ötszázezer korona nyereséget fizetett ki vevőinek. A nyeremények száma, valamint a sorsjegyek árai az I. osztályhoz — és pedig egy egész ó frt, egy fél 3 frt, egy negyed 1 frt 50 kr, egy nyolczad 75 kr — ugyanazok maradtak a harmadik sorsjátéknál is. A ki tehát a szerencsének kezet akar nyújtani, forduljon bizalommal Török A, és *Tsa* főelárúsítóhoz Budapestben.

Temetőben.

Vérvörösbe alkonyodik le a késő őszi nap. Jeges északi szél süvöltöz.

Itten járok a temetőben.

A nap már lemenőben van. Az egész temető kert üres. Én, meg talán az őrvagyunk csak benne. Az is odújába buzdótt, mert hát hogy is volna kedve ebben a czudar szeles időben, a mely oly kiméletlenül ront nekem, beférkőzve a legkisebb nyíláson is, a míg megreszkettek belé — künn járnai.

A fákról ől számra hull a száraz levél. Milyen ironája a sorsnak. Még egy évet sem éltek s már az örök enyészetre vannak kárhóztatva. Tavasszal még alig valamik s az őszi szél siráma már halotti daluk.

Fakó s elnyűtt már a földnek minden ékessége; busongó az ég.

Elementek mindnyájan s amit róluk tudunk, az csak rege.

Egy sereg kórú szárad amott sok mindenféle gaz között; az az utolsó szálig virág volt valaha; szivárványos pompa, a miről most álmodni sem merek.

S most zörgő, élettelen vázzal kísért a régi szépségek porló köntöse.

Apró magot perget ki belőle az ős szele, a mely nem dudál már, csak zsörtölődik.

... Pedig tavasz volt egykoron, virágos szép tavasz, s két gyermek pajzán kacajjal tépte virágait. S ki gondol ekkor arra, hogy még eljő az ős, minden elmúlásnak ideje. Vigak, kedvesek voltak s megértették azt, mit szemök beszélt, s boldog egyetértésben mentek a vég, az ős felé.

És az is eljött s ők még mindig a régiak valának. Szerették egymást tisztán, igazán. S ha hervadó ősnek hideg szele száraz fők levelét sodorta elibük, bús lemondással ölelték át egymást, hisz ez bennünket figyelmeztet, s holnap talán valamelyikünk e sorsra jut...

De hagyjuk ezt... Más világot élünk. Önzők, közömbösök lettünk, elfásult a lelkünk, s mintha a szívünk is kőszénre fullne.

... Ott áll a lángoló szemű ifju, midőn először mondja ki az üdvözítő — szeretem. S remegve, idegesen hallgatja ezt a lány, mikor első báljára vitték, még mint kis leányt s boldogan, félve a nagy rejtélytől, ott az oltár előtt kéjesen mondja ki az — igent.

Egymáséi lesznek s ama bizonyos talány megfejtése után, hogy az ifju valami más fehér személylyel csalja meg — arról nem gondolkodik, közömbös ez ma már...

De hagyjuk el ezt is...

Már a levegőben érzik halottak napjának borus hangulata, a lombok a földön, az avar világa elérkezék. A lehullott levelek — az elmúlásnak e megszokhatatlan bus jelképei — olyan furcsa érzelmeket ébresztenek bennem.

Temetői hangulat vonul át a földön és nyomasztó érzése lassan kuszik, ereszkedik, bár még egy napi nyugtot ad a kalendárium. Még egy éj, még egy nap és aztán éljünk egy estét a halottaknak.

Néhány óra, miudössze csak annyi, a mennyit hivatalosan lefoglat magának az elmulás.

De ez a pár óra oly teljes, oly intenzív és oly szép — a mikor a temető uralkodik...

A természet hanyatlásának képe az idén úgy tetszik nekem, talán mélyebb hatást gyakorol a kedélyekre, mert azok már különben is bánatra engednek.

... A nap lement már egészen, misztikus sötétség borítja be a temetőt, vele együtt engemet.

A magas, tiszta égről csillag hull alá, s eltűnik a semmiségben. Ki tudja honnét jött az, aztán hová tűnt?...

Egymás mellett domborulnak itt mellettem a sírhalmok, nem tudom, kik fekszenek alattuk egyforma némaságból, csendességben; de nem is igen törődöm azzal, mert tudom, hogy az aggnak kevesebb öröme van, mint az ifjuságnak, de kevesebb bánata is, mintán leginkább a multban él, s a mi reménye még lehet, az rendesen nem az élet oldalára esik; egyformán megférnek ők oda lent, meg aztán a vallásban is a legnagyobb vigaszt nem ez adja-e meg: — találkoznak?...

Szinte jól esik, a hogy itt magamban eljárálhatok s az utca szennyétől, zajától távol zavartalanul gondolkozhatom.

— Mindenünnen csak rosszat hallani — ezt hallottam a multkor. És ennek oka az ember lényegében van, legszívesebben a mások rossz sorsáról s a mások fogyatkozásairól beszél és a legtöbb dicséret keserű utóizzal hangzik. Gyakran pedig oly itéleteket hallunk, melyekben az, aki mást itéli, önmagát itéli. Másról beszélve, a saját jelleme lesz világossá előttünk.

És hozza magával ez azt, minket itélnék és mi itélünk, s általános törvénynyé vált már ma ez; pedig mennyivel helyesebb volna, ha így hangzana: — Magunkat itéljük, magukat itélik...

... Késő este van már. A temető falain kívül zug az élet, s az emberek sietnek, hisz oly rövid időre annyi tervet szövöget, bontogat a lélek... Gyorsan, előre, a czél messze van! És mily kevés, aki eléri...

De mindenik remél és siet.

S egy nap mulva a hajszja egy perczre megszűnik. A kapuk feltáruznak. Felvirrad a csendes birodalom szomorú ünnepe. Akik a létharcbban egymást üzik, egy pillanatra megdöbbenve megállnak.

Ott lenn a test a föld porával egyesült. S a lélek...?

... Szeretnék lehajolni a földre és megkérdezni az alatta szunnyadóktól: békén alhattok, nyugodalmas-e álmatok...?

Hisz mintha még csak tegnap lett volna — itt jártatok közöttünk, tetterővel, munkás kézzel alkotatok s ma már korszort teszünk hantjaitok fölé.

Még egyszer körülnézek itt e csendes birodalomban. Kezeimet összeteszem, aztán magamban mormogom:

— Édes nyugalom és fenészárnyu vigasztalás szállj alá e siri ágyakba és töltsd be a fölöttünk élő, bennünket látó, mienknek mindig megmaradó, szerető lelkeket!

Aztán kilépek a kapun, az bezáródik mögöttem. Majd újra csendes lesz ott minden.

Memento mori!...

Szerkesztői üzenetek.

Kéziratok nem adnak vissza. — Névtelen levelekre nem válaszolunk.

A—a. H. Mi elvből ellenségei vagyunk a kézcsoznak. Két esetben megengedhetők tartjuk: ha idős hölgyeknek csókolunk kezet tisztelet okából, vagy ha a kézcsok a szerelmes gyöngédség jele. Hogy pedig mindenkinek minden alkalommal kezet csókoljunk: ezt tulságosnak minősítjük.

L. Gy. H. Igaza van. Nagy-Britanniában tényleg olyan füst van, hogy bátran lehetne nagybritánikának nevezni.

M—a. Gy. Naiv kérdésével igazán meglepett. Ha egy fiatal leány naplót vezet, ebben semmi rossz sincs. Ártatlan mulatság szokott lenni, hiszen az ön köréből való fiatal leányok vajmi ritkán kerülnek súlyosabb bonyodalmakba. Az végül a legjobb akarattal sem mondható regényes mozzanatnak, hogy a Peti bátya leborotváltatta kis fekete bajszát, akárhány oldalt is szentelt e tény elmondásának nagysád. A mama indokolatlanul haragszik, a míg nagysád csak ilyen tényeket sorol föl naplójában, nem lehet önt regényes hajlamokkal gyanítani. Mondja, kérjük, nem lenne hajlandó egyszer azt a bizonyos kis naplót nekünk beküldeni? A másik kérdésére legközelebbi alkalommal.

K. József Sz.-K. No már az igaz, hogy ez fura valami Uraságod ezt írja: „Köröskörül már zöldeltek az uborkafák.” Uraságod némi természetrajzi tévedésben létezik, az uborka nem nő fán. Az ember fölkapathat az uborkafára, de az uborka nem.

Nyomatott Becsek D. Fia könyvnyomdájában.

Stowasser János

csász. és kir. udvari hangszergyáros.
Egyesegyedül szabadalmazott, javított tárogató feltalálója.
Budapest, II., Lánchíd-utca 5.

- Hegedűk** 3, 4, 5, 6, 8 frtól feljebb.
- Kijátszott régi mester-hegedűk** 20, 25, 30, 40 frtól feljebb.
- Gordonkák** 8, 10, 12, 15 frtól feljebb.
- Czimbalmok** erőteljes csengő hanggal 35 frtól 300 frtig.
- Tárogató** ősi magyar hangszer.
- Szárnykürtök és trombiták** 14, 18 és 20 frt.
- Harmonikák** erős orgonahanggal 3, 4, 5, 6, 8 frtól feljebb.

Hegedű vonóval és tokkal 8 frt.

Javitások pontosan és legolcsóbb árban eszközöltetnek.

Zenekarok részére szükséges hangszerek előnyös fizetési feltételek mellett a legjutányosabb árban szállítatnak.

Árjegyzékek ingyen és bérmentve.
Harmonikákról külön árjegyzék kérendő.

Sz. 5269—1898.
tkvi.

Hirdetmény.

A székelyudvarhelyi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy **Ugron Lajosné** végrehajthatónak **Kandó Juliánna** sz.-udvarhelyi lakos végrehajtást szenvedő ellen 140 frt s járuléka kiállításáért végett ezen kir. törvényszék területéhez tartozó székelyudvarhelyi 178. sz. tjkvben felében alperes **Kandó Juliánna Kovács Ferenczné**, másik felében társtulajdonos **Kapcza István** és neje **Ágotha Anna** nevére irt A+ 319. hrszamu faház és beltelék 240 frt. A sz.-udvarhelyi 674. sz. tjkvben 1/5 részben alperes **Peter Mihály**, 1/5 részben társtulajdonosok, **Péter Borbára** 1/5 részben, **Péter Albert** 1/5 részben, **Péter Juliánna** kkoru 1/5 részben, **Péter Anna** kkoru nevére irt A+ 1463. hrszamu szántó 2 frt kikiáltási árban az 1881. évi LX. t.-cz. 156. §. értelmében egészben, melynek összes értéke 242 frt, a mely összeg egyszersmind kikiáltási ár is, **1898. évi december hó 16-ik napjára d. e. 9 óra-kor** a sz.-udvarhelyi kir. törvényszék tkvi hivatalánál megtartandó nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőnek elfognak adni.

A venni szándékozók a becsárnak 10%-át készpénzben vagy óvadékképes papirban kötelesek a kiküldött kezéhez letenni.

Az árverési további feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. tkkvi. hatóságánál megtekinthetők.

A kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság, Székely-Udvarhelyt, 1898. szeptember hó 24-én.

Dr. Voith,

kir. törvényszéki egyes bíró.

830—1898. szám. Udvarhelyvármegye főispániától.

Pályázati hirdetmény.

A kormányzatomra bizott Udvarhelyvármegyénél 600 frt fizetés és 100 frt lakbérrel javadalmazott alveváltárnoki állásra ezennel pályázatot hirdetek s felhivom mindazokat, kik ezen állást elnyerni ohajtják, hogy az 1883. évi I t.-cz. 13 §-ában előirt minősítésüket igazoló okmányaikkal felszerelt kérésüket hozzám **1899. évi január hó 15-ig** adják be

Sz.-Udvarhelyt, 1898. október 22.

Gróf Haller János,
főispán.

Valódi

Braunschweigi magból termelt

káposzta

kapható olcsó árban Szöllösi Samu bérigazdaságában

Szombatfalván.

BATUL

és más fajta kézzel szedett szép

ALMA

eladó. Vékája I. rendűnek 1 frt
20 kr. II. rendű 1 frt.

Boros Károlynál Bethlenfalván.

Legnagyobb nyeremény
legszerencsésebb esetben

1.000.000 korona.

Az összes 50,000 nyeremény JEGYZÉKE.

A legnagyobb nyeremény a legszerencsésebb esetben **1.000.000 korona**

A nyeremények részletes beosztása a következő:

Korona	
1 jutalom	600000
1 nyer. á	400000
1 " "	200000
2 " "	100000
1 " "	90000
1 " "	80000
1 " "	70000
2 " "	60000
1 " "	40000
5 " "	30000
1 " "	25000
2 " "	20000
3 " "	15000
31 " "	10000
67 " "	5000
3 " "	3000
432 " "	2000
763 " "	1000
1238 " "	500
90 " "	300
31700 " "	200
15650 á 170, 130, 100, 80, 40	
50,000 nyer. és jut. összegben	13 160,000

melyek hat huzásban sorsoltatnak ki.

Rendelőlevél levágandó.

Kérek részemre ..... I. osztályu magy. kir. szab. osztálysorsjáték eredeti sorsjegyet a hivatalos tervzettel együtt küldeni.

Az összeget ..... frt } utánvételezni kérem postautalvánnyal küldöm. } A nem tetsző törlendő.

Török A. és Tarsa uraknak Budapest.

A harmadik nagy magy. kir. osztálysorsjáték nemsokára kezdődik és

100,000 újból **50,000** sorsjegyre nyeremény

jut, vagyis az oldalt levő nyereményjegyzék szerint az összes sorsjegyek fele feltétlenül nyerni fog.

A nyerési esélyek tehát, mint már általánosan ismeretes, óriásiak.

Összesen tizenhárom millió 160,000 koronát sorsolnak ki biztosan. A legnagyobb nyeremény a legszerencsésebb esetben

egy millió korona.

Szíves mielőbbi megrendeléseknél **eredeti sorsjegyeket** a tervszerű **eredeti árban** és pedig:

egy egész	1-ső oszt. eredeti sorsjegyet	6.— frt.
" fél	" " " "	3.— "
" negyed	" " " "	1.50 "
" nyolczad	" " " "	— .75 "

küldünk szét **utánvétellel**, vagy a **pénz előleges be- küldése ellenében.**

A huzások után megküldjük tisztelt vevőinknek a hivatalos huzási jegyzéket, hivatalos tervzetek pedig díjtalanul állanak rendelkezésre. A huzások a magy. kir. kormány ellenőrzése mellett nyilvánosan történnek és azoknál mindenki megjelenhetik.

Kérjük a **rendeiményeket mielőbb**, legkésőbb azonban

f. é. november hó 5-ig

hozzánk beküldeni

Török A. és Tsa.

a m. kir. szab. osztálysorsjáték

főelárusítói

Budapest, V., Váci-körút 4/a.

TÖRÖK A. és TÁRSA uraknak Budapest.

Kérek részemre ..... I. osztályu magy. kir. szab. osztálysorsjáték eredeti sorsjegyet a hivatalos tervzettel együtt küldeni.

Az összeget ..... frt } utánvételezni kérem postautalvánnyal küldöm. } A nem tetsző törlendő.

Pontos ezim.